

znaju. Nužno je to za kućni obiteljski mir. Svećenici primaju sasvim drugi odgoj. Da se sačuva svetost celibata nekada se krene u sasvim protivnom smjeru. Dogodi se onda da se župnik i časne ne razumiju, ne shvaćaju. Nikakvo čudo da takav život postaje dosadan, pun prigovora i u jednu ruku nepodnošljiv.

Ako je u župnom apostolatu s jedne i s druge strane osoblje koje zna pregarati, žrtvovati se onda taj apostolat cvate na slavu Božju, njihovu ličnu izgradnju i na izgled i korist kršćanskih duša.

Kod izgradnje Statuta za župski apostolat časnih sestara treba jednako gledati na obje strane. Taj bi morao zaštititi i župnika i časne sestre od neurednosti i ekscesa pa oni proizlazili s jedne ili s druge strane. Možda bi se to lijepo postiglo kad bi se za taj posao, uz crkvene poglavare, pozvali dobri iiskusni župnici.

Ugovor je nešto specifično za svaku pojedinu župu. Prema tome sklapat će ga svaka župa za sebe. Možda bi bilo bolje kad on ne bi ni postojao. Poštena riječ među poštenim ljudima više vrijedi ego svi ugovori ovog svijeta koji nisu prožeti s ljubavlju i s duhom samoprijegora.

Fra. Vjeko Vrčić

GOVOR U KAFARNAUMU

Ivan, u VI poglavlju, redak 22—71. izvješćuje o vrlo značajnom Kristovu govoru u Kafarnaumu, u sinagogi. Taj njegov govor, bazilaran je za čitav kršćanski život. On uklopljuje zemaljski i vječni život u jedan jedinstveni zapanjujući, kontinuitet veli Fr. M. Rodino (L. Os. R. Nro. 53, od 5. III 71.).

Možda mi ne dajemo veliku vrijednost ovim Kristovim riječima koje je, postavši čovjek objavio palome i smrtnome čovjeku, koji drhće nad svojom prekarnom (slabašnom) naravi da se po koji put uspoređuje s crvom kojeg od časa do časa može zgaziti svaki besavjesni prolaznik.

Život je čovjeka na zemlji: kao cvijet koji vene, kao dašak koji se raspline, kao val koji se prelije u more: a more je smrt. Čovjek se pojavi prestrašen na prozoru ovog malog planeta, koji luta u svemiru i uzalud pita zvijezde sve glasnije koja je njegova sudbina. Zvijezde su otajstveni svijet, raskolačene oči u tmuni svemira, i tko ih može spoznati, iako se mjere njihove veličine i distance koje ih dijele?

Zašto tolike zvijezde? Možda svaka sa svojom pratnjom planeta i satelita, na milijune i milijune tvore galaksije (kumove slame).

A što su te galaksije? Neizmjerni rojevi zvijezda koje Jedan vodi sa svojim štapićem? A gdje ih vodi? Unutar ovih galaksija nalazi se atom = zemlja: ovo obitavalište ljudi.

Ljudi.

Ja koji mislim.

Ja koji se pojavljujem prestravljen u ovoj tmuni koja me okružuje. Ja koji plovim drhćući prema satelitu moje zemlje.

Mali mjesec.

Ja silazim. I malko se zaustavljam gledajući prestravljen nepouzdanu površinu. Zagnjurim moje tragove. Učinim koji nesiguran korak.

Ne vidim ništa, a udišem zrak koji sam donio uza se. A ako mi nestane zraka? A ako vozilo, ovaj čudovišni »pauk« koji me gore donio, ne uspije odletjeti da me kući ponese, drugim ljudima, mojoj braći, vrlo udaljenim, nevidljivim ni najvećim teleskopima, i ako ostanem ovdje — zar umrijeti u ovoj pustojoj samoći koja me okružuje neizmjenjnim užasom.

Što sam ja?

Tijelo — krv — kosti — zatvoren u skafandru koji bi mogao biti moj grob. A zatim?

Može li svršiti pisati moje pero?

Može li svršiti diktirati »onaj koji diktira«?

A koji je onaj koji diktira?

Tko pokreće moju ruku? ...

U Kafarnaum je došao jedan Čovjek da odgovori na sve ove uznemirujuće upite. Ali, tko ga je onda, slušao? Svi su ga, jedan po jedan ostavljali — mudraci Zakona i Proroka.

Samo ribari koji nisu znali ni filozofiju ni književnost, slušali su i razumjeli Njegove riječi.

On reče:

»Ja sam Kruh koji je sišao s neba.

Moje je tijelo — Kruh: moje je meso — kruh.

Ko jede moje meso, neće vidjeti smrt: ko jede ovaj kruh imat će život vječni.« Drugim riječima htio je i ovo reći:

Ostavit će, kako ću ja ostaviti, ovaj planet, preletjet će galaksije ili će se staviti u stado iza onog štapića ...

Mi smo između onih koji su oduvijek odgovorili: »tvrd je ovo govor, i tko ga može razumjeti? — i udaljili smo se, i lutamo u noći zvjezdanih prostranstava: bez vječnog života, koji svaki dan odbijamo, kad je onaj kruh lomljen, i Jedan nam opetuje: »Moj Otac vam daje pravi Kruh nebeski, jer Kruh Božji je onaj koji dolazi iz nebesa i daje život svijetu.

Ja sam Kruh života, tko k Meni dolazi, neće gladovati; ko vjeruje u Mene, i koji će jesti od ovoga Kruha — živjet će uvijek: ne kao što jedoše oci vaši manu u pustinji — i pomriješe: tko jede moje Tijelo — ima život vječni i ja ću ga ukristiti u posljednji dan ...

... Posljednji dan. Svaki čas približava za čovjeka posljednji čas: kao jedan lupež, tmina je i čovjek uroni u noć. Ali Jedan je koji očekuje. Jedan je koji je u bijednom tijelu u krv se prelio, i utjelovio se, u divoti Euharistije, da ono tijelo uskrisi i živi uvijek.

Koliki traže ovaj život? Koliki umiru u smrti? Svaki dan.

Rastreseni, ili recimo »na koji način taj može nam dati svoje tijelo za jesti?«

Tvrd je to govor za one koji su tvrda srca i uha.

Koliko ih je?

Rod je to **oholi**, koji istražuje razloge života, koji otkriva formule znanosti i brojeve;

rod je to **požude** — najneobuzdanije, svaki dan hrani svoje tijelo ucijepljujući u nj svaki dan — klicu smrti;

rod je to Božji koji bi morao lomiti taj Kruh života, koji vidi i svaki dan omastiti Krvlju prste i korporal, jer su između onih, kojih su tvrda srca i sluha, koji su ostavili Krista iako zapečaćeni njegovim neizbrisivim karakterom, — i izdaju Ga pred stado čiji su postali bijedni najamnici.

Danas svi imamo potrebu opetovati: »Gospodine, kome ćemo ići? Tvoje su riječi — od života vječnoga...«

Ono što tjeskobno tražimo bez da nađemo: zarinemo kirurški nožić u čeliju, i promatramo njezine vidove i najskrovitije pojave, i hoćemo stići bijednim očima nas smrtnih ljudi do one božanske iskre, koja neumoljivo izmiče; buncamo o dragocjenim eksperimentima s epruветom — ali otajstvo nam izmiče...

U Tvojim je riječima, o Gospodine, rješenje u vjeri, koje se svaki dan odričemo, gubeći se po bijednim stazama svijeta, hodamo ugašenim svjetlom u duši, u tjeskobi smrti koja nadolazi svaki čas da otvori jednu svijetlu vječnost ili da nas strovali u ponor »druge smrti«!

(Prema Franc. Maria Rodinò, (L. Oss. R. 5. III 71. Nro 53/71).

Priredio fra Krsto Kržanić

OB SLOVENSKI IZDAJI HOLANDSKEGA KATEKIZMA

Holandski katekizam je povsod po svetu zbudil veliko pozornost. Holandski katekizam je za nas v pravem pomenu resnična novost. Posebna odlika tega katekizma je sodobno osvetljevanje človeškega bivanja na zemlji. O tej odliki katekizma ne moremo dvomiti. Lepo je o tem pisal profesor Dr. Valter Dermota v »Cerkvi v sedanjem svetu«, štev. 3—4, leto 1972. V tem spisu razlaga nove vidike pod katerimi bomo prav razumeli ta sodobni katekizem. Vse je to prav, a zaključek njegovega spisa me je kljub temu razočaral. Meni namreč, da Slovenci večinoma še nismo dozreli za tak katekizem in da bo potemtakem vpliv katekizma na slovensko versko občestvo temu primerno pičel. Nizozemci pa da so v tem oziru veliko bolj versko zreli. Vprašujem se, ali je to tudi res, ali pa je to kar tako zapisana trditev, ki pa je brez zadostne osnove? Mar so bili naši duhovniki v preteklosti slabši od nizozemskih, ali pa je naše ljudstvo manjvredan narod, ki se ne bi zlepa dvignilo do take ravni verske zrelosti. Zgodovina pa nam jasno priča, da naša duhovščina v preteklost ni zaostajala za duhovniki na Zahodu. Bili so povprečno dobro izobraženi in vsestransko dejavni tudi na družbenom področju, veliko bolj kot smo mi to danes, ko so nas razmere potisnile na isključno versko področje. Na Nizozemskem pa je bil razvoj povsem drugačen. Tamajhna dežala je imela dolga stoletja v posesti obširne in bogate kolonije predvsem v Aziji iz katerih je črpala bogastvo in zato ni nič čudnega, da je ta dežala po standardu na vrhu lestvice v Evropi. Te kolonije so izgubili šele po drugi svetovni vojni. Tega vsega mi Slovenci nismo imeli, in zato tudi danes kljub izredni delavnosti našega ljudstva takega standarda ne premoremo. Tudi